

Theo Lời Kể Của Cư Sĩ Lưu Mỹ Châu

Khi sư phụ thượng nhân cư trú ở chùa Cực Lạc - Đà Nam, mặt học cảm nhận được rất nhiều điều. Ví dụ như việc tiếc phước và giữ giới: nước đã qua sử dụng, nếu còn sạch có thể dùng lại được, chắc chắn ngài sẽ giữ lại để xả bồn cầu. Khăn giấy hay khăn mặt đã dùng, ngài đều xếp lại vuông vức, ngay ngắn. Những cuốn sách đã đọc xong, ngài nhất định sẽ đặt lại chỗ cũ một cách cung kính, gọn gàng.

Mỗi khi cung thỉnh sư phụ thượng nhân dùng trai, nếu ngài đang tinh tấn dụng công đọc kinh điển hoặc xử lý thư từ, dù mặt học có ra vào nhiều lần, sư phụ thượng nhân vẫn nhất tâm chuyên chú, không bị việc bên ngoài làm lay động. Có thể thấy được định lực tập trung của sư phụ thượng nhân khi đó, đúng như câu “na-già thường ở trong định, không có lúc nào không định”.

Được thân cận sư phụ thượng nhân, ở bên cạnh ngài, tôi mới hiểu rằng khi còn trẻ, sư phụ là một vị tăng khổ hạnh. Ngài tự mình nấu cơm, làm thức ăn. Khi đến chùa Cực Lạc, ngài đã dạy chúng tôi làm rất nhiều món ăn, ngài còn biết muối củ cải và muối dưa cải nữa. Thật lòng mà nói, điều tôi không nhớ nhất là thấy sư phụ bận rộn suốt cả ngày như thế. Mỗi ngày ngài giảng kinh bốn tiếng, xong rồi vẫn tiếp tục tiếp khách. Vì viện Hán học, ngài vẫn liên tục tiếp khách để tìm kiếm nhân tài. Buổi tối, ngài còn gặp từng học viên của lớp Hán học để nghe họ trình bày và tìm hiểu đời sống của họ. Ngoài ra còn một nhóm học viên lớp Phật học, hiện vẫn đang tập giảng kinh, sư phụ thượng nhân rất quan tâm, tối đến còn phải xem các đoạn ghi hình của họ. Ở tuổi cao 91, quả thật là quá vất vả rồi.

Sư phụ thượng nhân có thói quen lễ Phật vào mỗi buổi sáng khi thức dậy. Tuy đã 91 tuổi nhưng ngài vẫn lễ Phật theo nghi thức năm vóc sát đất và không dùng đệm lót. Ở chùa Cực Lạc - Đà Nam, mọi người có chuẩn bị một căn phòng nhỏ cạnh phòng sư phụ và đặt thêm một chiếc

giường trong đó để thị giả ở gần ngài. Nhưng khi thừa việc này với sư phụ thượng nhân, ngài nói không cần thiết, vì ngài vẫn chưa cần người khác hầu hạ. Sư phụ thượng nhân rất từ bi, không thích làm phiền người khác.

Khi giảng kinh, sư phụ thượng nhân không bao giờ ngồi ghế có tựa lưng, dù đã 91 tuổi ngài vẫn như thế không dùng đến.

Khi dùng bữa với khách, món ăn của sư phụ thượng nhân nhất định sẽ giống hệt như của khách. Sư phụ thượng nhân không để người khác gấp thức ăn cho mình, ngài luôn tự tay gấp. Nếu có khách lớn tuổi đến, sư phụ còn đích thân gấp thức ăn cho khách.

Có lần, mặt học cúng dường sư phụ thượng nhân một ly nước trái cây vừa ép xong. Sư phụ thấy những người khác không có, ngài không nỡ hưởng dùng một mình, bèn ra hiệu rằng nên để ai cũng đều có phần, mọi người cùng nhau sẻ chia. Đó chính là tâm từ bi và bình đẳng của sư phụ thượng nhân.

(Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”)